

Titel: første Afsnit.

Citation: "første Afsnit.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r01-shoot-chptrd1e16565/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

plejen. Af disse Affnit handler det 3die om Underfølgelsen, førend Anklage er rejst, hvad enten Domsagen skal behandles for Landdretten eller for Underretten, det 4de og 5te Affnit handle hver for sig om Domsagens Behandling ved Landdretten og ved Underretten, det 6te Affnit endelig om Retsmidlerne. I det 7de Affnit gives Regler for Behandlingen af Sager, der ikke forfølges af Statsanlageren eller Politiet, men som dog høre under Lovens Omraade. For disse særegne Sager har Udskæft vel for en stor Del kunnet indskrænke sig til at henvise til de i 3die til 6te Affnit givne Forordninger, men har dog ikke ganske kunnet undvære særlige Regler. Det 8de Affnit om Fuldbyrdselsen af Domme i Straffesager og det 9de om Omkostninger og Rettergangssteder ere atter særlige Affnit, men deres naturlige Plads maatte blive efter de Affnit, der omhandle Procesmaaden. Det 10de Affnit indeholder Forordninger om Lovens Træden i Kraft og de fornødne Dvergangsbestemmelser.

Sørste Affnit.

Almindelige Bestemmelser.

Kapitel I.

Om Lovens Virkefeld.

Det første, som der maa blive Spørgsmaal om i det Affnit, der indeholder Lovens almindelige Bestemmelser, er at afgrænse Lovens Virkefelds i saglig Henseende. Den almindelige Regel her følger vel ligesom af, hvad der ligger i Navnet Lov om Strafferetsplejen; men efter den nugældende Ret er det dog hverken alle Spørgsmaal om Straf eller alene Spørgsmaal om Straf, som behandles efter den kriminelle Procesregler, og det bliver altsaa et Spørgsmaal, om og i hvilken Udstrækning disse Afgørelser fra det Almindelige skulle bevares, indskrænkes eller udvides. Som bekendt, er der efter den nugældende Ret visse Klasser af Straffesager, der forfølges som borgerlige Retstrætter, nemlig dels de, der ved Lovgivning er henviste til privat Forsøgning, dels de, der anlægges af

andre offentlige Myndigheder end Justits- og Politimyndighederne, saasom Sager angaaende Lovsbryd, angaaende Stempelovertrædelser (L. 19de Febr. 1861 § 82) m. fl. Denne Ejendommelighed har i den nugældende Ret sin Forklaring i Reglen om Paatalen af disse Sager. Paatalen udelukker nemlig Anvendelsen af den gjældende kriminelle Proces, som kun er en Proces for Straffesager, der vedkomme Justits- og Politimyndighederne; paa den anden Side omfatter den oprindelig særlig og almindelig civile Proces endnu sig selv ikke blot, hvad der kunde henføres under Begrebet om en borgerlig Retstrætte, men enhver Klasse af Retssager, som ikke ved Lovgivningen er udfæstet.

Der er nu sikkert hverken Grund til at ophæve Reglen om privat Paatale af visse Lovsbrydelser, eller til at udelukke særlige Forvaltningsmyndigheder fra, om end ikke node dem til, selv at paatale Handlinger, der gjøre Brud paa Love, hvis Haandhævelse paahviler dem (jf. Udskæfts § 38). Men denne Omstændighed vil under den forandrede Straffeprocess ikke gjøre det nødvendigt at behandle de nævnte Straffesager som borgerlige Retstrætter. Hvis det da maa erkendes, at de trods Paatalens Ejendommelighed have det væsentlige tilfælles med de Straffesager, som forfølges af den offentlige Anklagemyndighed, kan der ikke være Tvivl om, at de bør drages ind under den om Strafferetsplejen handelnde Lovs Omraade. Foraaarbit Paatalens Særegenhed medfører Nødvendigheden af visse ejendommelige Regler, bliver det denne Lovs Opgave at fastsætte det Fornødne herom. Det, der nu efter Forholdets Natur maa betegnes som det egentlig væsentlige ved en Straffesag, det, der nemlig altid maa begrunde en Forskjel mellem Strafferetsplejen og den almindelige borgerlige Retssage, trods al den Tilnærmede, der vil følge af Fællesskab i Mundtlighedsprincippet, af Inkvisitionsprincippets Dygtighed eller Indskrænkning i hin og de væsentlige Lempelser i den strenge Forhandlingsmaxime i denne, det er ikke en Særegenhed ved Paatalen, men netop dette, at den er en Sag om Paalæg af Straf. Thi da Straf efter sin Natur kun bør anvendes af Staten, naar den Sigtede er skyldig, og aldrig blot